N. 18
ANY XXIII

3 de maig de 2026
www.bisbatdeterrassa.org
Aportació voluntària: 0,30 €

Església Diocesana de Terrassa

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

L'Església, una missió que ens necessita a tots

L'Església, des dels seus orígens, ha estat enviada al món amb una missió clara: anunciar l'Evangeli i fer present l'amor de Déu enmig de la humanitat. És una missió fruit de la Pasqua, i és una missió que ens implica a tots els batejats, a tots els que formem part de la família de Déu: «Pau a vosaltres. Com que el Pare m'ha enviat a mi, així també us envio jo a vosaltres» (*Jn* 20,20).

Això vol dir que formem part de la missió del Fill de Déu que ens implica en la vida d'aquesta família, que no és una realitat abstracta ni llunyana, sinó una comunitat viva que camina amb les persones, una família que comparteix les seves alegries i esperances, i també els seus patiments i desafiaments. Això no obstant, aquesta missió no se sosté per si sola; necessita la col·laboració concreta dels qui la formem. Cada creient, pel baptisme, està cridat a participar en aquesta missió i a col·laborar, no sols espiritualment, sinó també amb el temps, les capacitats i també materialment.

Darrere de cada parròquia, de cada projecte social, de cada missió a llocs necessitats, hi ha persones compromeses que dediquen la seva vida i també mitjans materials que fan possible aquesta tasca. L'Església no són els «altres»; som tots. Per això, el sosteniment i la seva vitalitat depenen directament de la corresponsabilitat dels fidels.

La col·laboració humana és, per això, indispensable. No n'hi ha prou d'identificar-se com a creient; cal implicar-se activament. Catequistes que formen en la fe,

voluntaris que acompanyen els més vulnerables, joves que animen la vida comunitària, famílies que transmeten valors... Cada gest, per petit que sembli, construeix Església. En un món marcat per la pressa, l'individualisme i, de vegades, la indiferència, oferir temps i presència es converteix en un testimoniatge profundament significatiu.

Però, juntament amb aquesta entrega personal, hi ha també una dimensió material que no pot ser ignorada. Mantenir temples, sostenir els qui dediquen la seva vida al servei pastoral, finançar projectes educatius i socials, donar suport a missions en països amb menys recursos... tot això requereix mitjans concrets. Parlar de diners pot ser incòmode, però és una realitat que forma part de la vida humana. La diferència rau en la intenció: no es tracta d'acumular, sinó de servir millor.

En plena campanya de la Declaració de la Renda, hem de subratllar la importància d'un petit gest que pot ajudar molt l'Església: marcar amb una «x» la casella de col·laboració amb l'Església catòlica i fer-ho també a l'apartat d'ajut a finalitats socials. Quan algú hi contribueix econòmicament, està fent possible que l'Església continuï sent present allà on més se la necessita: a barris humils, a hospitals, a escoles, en contextos d'exclusió o solitud.

A més, aquesta col·laboració convida a una reflexió més profunda sobre l'ús dels nostres recursos. Quin lloc ocupa la solidaritat a la nostra vida? Som conscients que els nostres béns es poden convertir en instrument de transformació per a altres?

En definitiva, la missió de l'Església al món no és tasca d'uns quants, sinó responsabilitat de tots. Requereix mans disposades, cors generosos i també recursos que la facin sostenible. Col·laborar, en qualsevol d'aquestes formes, és participar activament en una història d'esperança que es continua escrivint cada dia. Perquè una Església viva no és la que només existeix, sinó la que es construeix amb el compromís real dels qui creuen en la seva missió.

Escolta aquí la carta del Bisbe

ENTREVISTA

Lluitar contra la indiferència

JOAN GARCIA DEL MURO

«La indiferència és un dels problemes de la societat actual, un dels trets que caracteritzen la nostra falta d'ètica; és l'anestèsia contemporània». Davant d'aquesta realitat, el filòsof Joan Garcia del Muro considera que s'ha de lluitar contra ella. En el seu llibre *Els convidats de pedra. Un assaig sobre l'auge de la indiferència* (Eumo) disseccionа aquesta forma de barbàrie i proposa promoure una obligació moral que comporti el deure d'actuar.

Quin missatge transmet la indiferència?
La indiferència sembla que sigui neutralitat. Si jo estic al davant d'una injustícia i no intervinc, sembla que en realitat no dono suport ni a un ni a l'altre; sembla que sigui neutralitat. Però aquest és un fals missatge. El que fa la indiferència és posicionar-te a favor del qui comet la injustícia.

Quan parles en el llibre de tribalisme exacerbat, que es converteix en tribalisme moral, a què et refereixes?
Vivim en un món globalitzat, però la veritat s'ha tornat subjectiva: cadascú es queda amb la que li convé o li agrada, sovint reforçada per les xarxes socials. Això crea «tribus» d'opinió que només confien en els seus. A partir d'aquí, és fàcil passar a un tribalisme moral, on només ens sentim compromesos amb els nostres i creixen els prejudicis i el rebuig cap als altres.

En què ens pot ajudar el teu llibre per superar la indiferència?
La meva intenció no és oferir respostes, o almenys respostes molt tancades. Simplement pretenc sacsejar una mica la consciència. Poso molts exemples que ajuden el lector a descobrir que el camí d'entendre i valorar cada vegada més la indiferència, fins i tot com una virtut, és un camí equivocat.

Òscar Bardají i Martín

BISBAT DE TERRASSA

MN. BLAI BLANQUER CUTRINA

Un tresor amagat

«A bon vin pas d'enseigne», deien abans. Però ara en el comerç té vigència que el que no es publicita no existeix. Seria un gravíssim error aplicar aquest criteri a la vida humana on, com en les mines, sota una immensa muntanya d'ignorància s'hi poden amagar tresors. Ara vivim en aglomeracions on el desconeixement ens fa vulnerables al tòpic i a la publicitat. Això posa en relleu la importància d'un amic que et faci adonar dels valors d'algú que t'havien passat per alt. És així com vaig descobrir, primer, l'obra i, després, la persona del Dr. Pere Lluís Font que ha viscut els darrers anys a la ciutat de Sabadell, on jo també he retornat.

Ell des de jove es va dedicar a l'estudi de la filosofia i de la teologia i, en acabat, a la docència. Vaig saber que en els seus treballs resplendeix el rigor mental i el compromís social («si em prenen la llengua, m'ho han pres tot»). Essent tan docte, va ser alhora proper, senzill i generós. Potser perquè ens vàrem conèixer molt grans, tots dos, que entre nosaltres es va establir bona sintonia.

Però el vessant més intens de la seva vida va ser l'explícita manifestació de fe cristiana que vaig experimentar de forma directa i clara quan va emmalaltir i, a instàncies d'un amic comú, vaig dur-li a l'hospital la visita dels Sants Sagraments. Els va acollir joiosament conscient amb un amigable somriure. Aquí aquell home gran tan discret que passava desapercebut anant i venint pels carrers de la ciutat i es confonia entre els feligresos de La Puríssima, on anava a missa, en aquella hora de pregària ens va sorprendre obrint el tresor del seu cor: «ser cristià és el millor que m'ha passat en la vida».

És just, per tant, que els qui hem tingut la sort de conèixer el seu testimoni, ara que ell ja ha arribat a port, l'encomanem al Crist en qui confiava. I amb la joia lúcida del tresor d'esperança que ell ens va encomanar fem camí, conscient que «ser cristians és el millor que ens ha passat a la vida».

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Descubrir en la Santa Cruz el Amor que salva

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Cada 3 de mayo evocamos la titularidad de nuestra Catedral, dedicada a la Santa Cruz, fecha que nos recuerda el día en que santa Elena, madre del emperador Constantino, peregrinó a Jerusalén en el siglo IV y encontró la Cruz del Señor, la Vera Cruz.

Por coincidir este año con un domingo pascual, la solemnidad en la Catedral se celebrará el lunes 4 de mayo. Ya temprano, a las 9 h, desde el terrado de la catedral, a los pies de la imagen de santa Elena, con la reliquia de la cruz del Señor, el *lignum Crucis*, se bendice la ciudad de Barcelona, pidiendo gracia y protección. Por la tarde, con el Oficio de Vísperas (18.45 h) y la Misa conventual (19.15 h), prosigue la celebración.

Nos recordaba el Papa que en la Cruz descubrimos el gran amor de Dios. Celebramos la Santa Cruz «por el amor inmenso con el que Dios, abrazándola para nuestra salvación, la transformó de medio de muerte en instrumento de vida, enseñándonos que nada puede separarnos de Él (cf. *Rm* 8,35-39) y que su caridad es más grande que nuestro mismo pecado» (Ángelus, 14.09.25).

Pidamos a María su intercesión para que, al descubrir cada día el amor de Dios, «también en nosotros se arraigue y crezca su amor que salva».

Que descubramos a Cristo en la cruz propia y en la de nuestros hermanos. Manifestemos a Cristo resucitado al saber «donarnos los unos a los otros, como Él se ha donado enteramente a todos» (cf. Ángelus, 14.09.25).

Lectures de la missa diària i santoral

4. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / Sl 113b / Jn 14,21-26]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Dimarts [Ac 14,19-28 / Sl 144 / Jn 14,27-31a]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ Dimecres [Ac 15,1-6 / Sl 121 / Jn 15,1-8]. Tradició de l'intent de martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dijous [Ac 15,7-21 / Sl 95 / Jn 15,9-11]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Divendres [Ac 15,22-31 / Sl 56 / Jn 15,12-17]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità. Beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Dissabte [Ac 16,1-10 / Sl 99 / Jn 15,18-21]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria). Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ † Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / Sl 65 / 1Pe 3,15-18 / Jn 14,15-21]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol. Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

DIUMENGE V DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols
(Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrats de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoci sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Escriptura: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan
(Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meva, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles
(Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas.

Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra». La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdocio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Sión una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan
(Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?». Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aun mayores, porque yo me voy al Padre».

COMENTARI

Resurrecció i presència

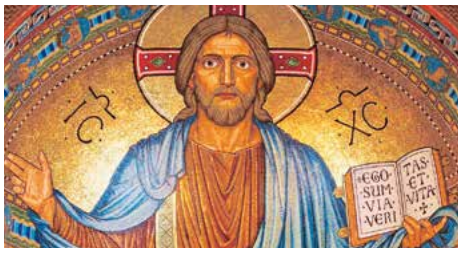

Pantocràtor de l'església de l'abadia Maria Laach (s. XII). Andernach (Alemanya)

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ
Canonge de la Catedral

L'Evangeli de Sant Joan, en l'anomenat «Sermó de la cena» (*Jn* 13-17), ens dona els records més entranyables del Mestre. El fragment proclamat avui (*Jn* 14,1-12) és la millor mostra: «Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu pare hi ha lloc per a tots».

Tots tenim por. L'infant quan neix plora perquè el canvi de si matern li resulta nou, estrany i desagradable. L'infant cerca la seguretat de la mare. Tenim por quan morim perquè deixem un món, que no coneixíem abans de néixer, per un món encara més desconegut abans de morir. Ningú sap exactament que ens espera en deixar aquest món, com no sabíem que ens esperava en néixer.

Hi ha dos passos molt importants a la vida. El primer el vam donar per viure en aquest món. I la fe ens diu que quan morim donarem el segon pas per viure en l'eternitat. El nen s'agafa al si matern i, per grat, no el deixaria. Plora perquè l'ha de deixar. I, després, ens aferrem a aquest món i plorem perquè hem de deixar-lo morint. «És llei de vida», diem. Comprenem que no seria bo que l'infant no sortís del si matern. Comprenem també que no seria bo que restéssim per sempre en aquest món. Ho comprendrem quan siguem a la vida eterna.

És natural que tinguem por. Per sort nostra Jesús ens dona confiança. No ens ha donat detalls del més enllà, del cel, dels àngels o del dimoni i l'infern com era habitual en el llenguatge apocalíptic de l'època. Tampoc va fer càlculs sobre la fi del món. Jesús no parlà gaire de la mort i quan ho va fer va ser per parlar de la resurrecció cridant-nos a la confiança. Déu no és Déu de morts sinó de vius. Jesús s'acomiada dels deixebles en un ambient de pau, el do de Déu per excel·lència. Viure en pau no vol dir no tenir tensions sinó acceptar en tota la vida la presència de Déu.

El Credo culmina amb la proclamació de «la resurrecció dels morts i la vida de la glòria» (Catecisme de l'Església Catòlica, nn. 988-989). Ho creiem i ho esperem fermament. La fe en la resurrecció dels morts es fonamenta en la Resurrecció de Crist: «Aquesta és la fe de l'Església que ens gloriem de professar en Crist, Jesús, Senyor nostre» (Ritual del Baptisme, n. 152).

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 4 de maig. Excursió de final de curs del clergat diocesà a la Sagrada Família de Barcelona.

Dimarts 5 de maig, a les 17.30 h. Confirmacions a la Catedral d'alumnes del Col·legi La Farga de Mirasol.

Dimecres 6 de maig, a les 17.30 h. Confirmacions a la Catedral d'alumnes del Col·legi La Farga de Mirasol i reunió de la Comissió diocesana de Vida Consagrada al Bisbat.

Dijous 7 de maig, a les 10 h. El Sr. Bisbe beneeix l'oratori del Liceu Politècnic de Sant Cugat del Vallès. A les 19.30 h, el Sr. Bisbe presideix l'entrega de premis de Concurs Bíblic Universitari a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Divendres 8 de maig, a les 10 h. Festa de l'Escola Mare de Déu de la Salut. / **A les 11 h,** reunió del Consell Episcopal amb arxiprestes a Càritas Diocesana. / **A les 19 h,** graduació dels alumnes de l'Escola Mare de Déu de la Salut. / **A les 20 h,** confirmacions a la Catedral d'alumnes del Col·legi Pureza de María de Sant Cugat del Vallès.

Dissabte 9 de maig. Trobada diocesana de Pastoral Obrera a la parròquia de la Puríssima de Sabadell. / **A les 20 h,** confirmacions de la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix a l'església de la Mare de Déu de l'Assumpció.

Diumenge 10 de maig, a les 10.30 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa a través de TVE-2 amb motiu de la Pasqua del Malalt. A les 12.30 h, confirmacions a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell.

Notícies

Trobada diocesana de voluntaris de Càritas. Dissabte 25 d'abril, a l'escola Sant Lluís Gonçaga i el Patronat de la Garriga, es va celebrar la trobada que es va iniciar amb la salutació i pregària del bisbe Salvador, que va agrair la tasca dels voluntaris com a presència d'Església al costat dels més vulnerables. Seguidament, el Sr. Albert Aulet, psicòleg i voluntari de Càritas, feu una xerrada sobre «El vincle que sosté i transforma». Seguidament, després d'un descans, els voluntaris es distribuïren en tallers a partir d'experiències concretes d'acompanyament.

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

Celebració de l'Aplec de Malalts. Dissabte 25 d'abril, al matí, va tenir lloc el XVIII Aplec de Malalts de la diòcesi en el Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell amb una missa presidida pel bisbe Salvador, seguida de la benedicció del Santíssim als malalts i participants. Després es va fer la veneració de la imatge de la Mare de Déu, i es va cloure amb un aperitiu festiu a l'aire lliure.

L'Escolania de Montserrat canta a la Catedral. Amb ocasió del 60 aniversari de la fundació del Cor Montserrat de Terrassa, l'Escolania de Montserrat va cantar a la Catedral de Terrassa. Presidiren l'acte Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa, l'Hble. Sr. Josep Rull, president del Parlament de Catalunya, el Rdv. P. Manel Gasch, abat de Montserrat i altres autoritats presents.

Diumenge 26 d'abril l'**Schola Cantorum de Cant Gregorià de Terrassa**, fundada l'any 1906, la més antiga de l'Estat, va acompanyar amb els seus cants la Missa a la parròquia de Santa Maria de Palau-solità, promocionant el cant gregorià com un patrimoni religiós.

CARTA DOMINICAL

† **SALVADOR CRISTAU COLL**
Obispo de Terrassa

La Iglesia, una misión que nos necesita a todos

Desde sus orígenes, la Iglesia ha sido enviada al mundo con una misión clara: anunciar el Evangelio y hacer presente el amor de Dios en medio de la humanidad. Es una misión fruto de la Pascua, y es una misión que nos implica a todos los bautizados, a todos los que formamos parte de la familia de Dios: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado a mí, así también os envío yo a vosotros» (*Jn* 20,20).

Esto significa que formamos parte de la misión del Hijo de Dios que nos implica en la vida de esta familia que no es una realidad abstracta ni lejana, sino una comunidad viva que camina con las personas, una familia que comparte sus alegrías y esperanzas, así como sus sufrimientos y desafíos. Sin embargo, esta misión no se sostiene por sí sola; necesita la colaboración concreta de quienes la formamos. Cada creyente, por el bautismo, está llamado a participar en esta misión y colaborar, no solo espiritualmente, sino también con el tiempo, con las capacidades de cada uno y también materialmente.

Detrás de cada parroquia, de cada proyecto social, de cada misión en lugares necesitados, hay personas comprometidas que dedican su vida y también medios materiales que hacen posible esta labor. La Iglesia no son los «otros»; somos todos. Por eso, el sostenimiento y su vitalidad dependen directamente de la corresponsabilidad de los fieles.

La colaboración humana es por eso, indispensable. No basta con identificarse como creyente; es necesario implicarse activamente. Catequistas que forman en la fe, voluntarios que acompañan a los más vulnerables, jóvenes que animan la vida comunitaria, familias que transmiten valores… Cada gesto, por pequeño que parezca, construye la Iglesia. En un mundo marcado por la prisa, el individualismo y, en ocasiones la indiferencia, ofrecer tiempo y presencia se convierte en un testimonio profundamente significativo.

Pero junto con esta entrega personal, existe también una dimensión material que no puede ser ignorada. Mantener templos, sostener a quienes dedican su vida al servicio de la pastoral, financiar proyectos educativos y sociales, apoyar misiones en países con menos recursos… todo ello requiere medios concretos. Hablar de dinero puede ser incómodo, pero es una realidad que forma parte de la vida humana. La diferencia está en la intención: no se trata de acumular, sino de servir mejor.

En plena campaña de la Declaración de la Renta debemos subrayar la importancia de un pequeño gesto que puede ayudar mucho a la Iglesia: marcar con una «x» la casilla de colaboración con la Iglesia católica y hacerlo también en el apartado de ayuda a fines sociales. Cuando alguien contribuye económicamente, está haciendo posible que la Iglesia siga estando presente allí donde más se la necesita: en barrios humildes, en hospitales, en escuelas, en contextos de exclusión o soledad.

Además, esta colaboración invita a una reflexión más honda sobre el uso de nuestros recursos. ¿Qué lugar ocupa la solidaridad en nuestra vida? ¿Somos conscientes de que nuestros bienes pueden convertirse en instrumento de transformación para otros?

En definitiva, la misión de la Iglesia en el mundo no es tarea de unos pocos, sino responsabilidad de todos. Requiere manos dispuestas, corazones generosos y recursos que la hagan sostenible. Colaborar, en cualquiera de estas formas, es participar activamente en una historia de esperanza que se sigue escribiendo cada día. Porque una Iglesia viva no es la que solo existe, sino la que se construye con el compromiso real de quienes creen en su misión.

Bisbat de Terrassa SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

Directora: Andrea Gabarró - Edició: MCS, c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa; tel. 937 337 120; fax 937 337 095
A/e: comunicacio@bisbatdeterrassa.org - Web: www.bisbatdeterrassa.org - Dip. legal B. 3028-1958 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.
Director de l'edició interdiocesana: Ramon Olié i Ribalta